ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Νὰ μονομαχήσω μαζύ σου! εἶπε ὁ Ρογῆρος στὸν Ρωβέρτο Κέρ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχασες τὰ μυαλά σου, ἀγαπητέ μου. Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν μονομαχεῖ κάνεις, παρὰ μὲ τοὺς ὁμοίους του.

Ὁ ἱππότης Ρωβέρτος ἀπέγκωσε τὰ χείλη του μὲ λύσσα.

— Ἀρνεῖσαι λοιπόν; ἐπανέλαβε μὲ ἔντονο ὕφος.

— Ἀναιμιβόλως. Καὶ σοῦ ἀπαγορεύω μάλιστα, ἀγροῖκε, νὰ μοῦ μιλᾷς στὸν ἑνικό....

— Εἶσαι ἄνανδρος!

— Ἔλα! Κάνε τόπο, πρόστυχε!....

Καὶ ὁ Ρογῆρος, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, θέλησε νὰ περάσῃ. Ἀλλὰ ὁ Ρωβέρτος ριχτηκε μπρός του μὲ σηκωμένο τὸ ξίφος καὶ τοῦ φώναξε:

— Φυλάξου! Ἂν δὲν ὑπερασπίσῃς τὸν ἑαυτό σου, θὰ σὲ σκοτώσω!....

— Ἔλα λοιπόν, δολοφόνησέ με! ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ Ρογῆρος, προχωρῶντας πάντα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε νἄρχεται ὁ Ἀμάδις, ὁ ὁποῖος μόλις τοὺς εἶδε ἔτσι, ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ τρόμου:

— Σταθῆτε, γιὰ τὸ Θεό! Σταθῆτε, κύριε ἱππότη! φώναξε στὸ Ρογῆρο. Αὐτὸς θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ σᾶς δολοφονήσῃ. Ἡ κακὲς γλῶσσες μάλιστα διαδίδουν, ὅτι δὲν εἶνε ἀρχάριος σ' αὐτὴ τὴ δουλειά....

Τὸ πελιδνὸ πρόσωπο τοῦ Ρωβέρτου σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔγινε περισσότερο ἀπαίσιο. Ἐπηρόντισε ἕνα βλέμμα φαρμακερὸ κατὰ τοῦ ἀκολούθου, ἀλλὰ συγκρατήθηκε κι' ἐπέβαλε στὸν ἑαυτό του νὰ φανῇ ἀτάραχος.

Ἔβαλε λοιπὸν τὸ ξίφος κάτω ἀπ' τὸ βραχίονά του καί, πλησιάζοντας τὸ Ρογῆρο, στῆθος μὲ στῆθος, τοῦ εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή:

— Ἂν σοῦ δώσω ἕνα μπάτσο, θὰ μονομαχήσῃς;

Ὁ Ρογῆρος δὲν ἐγελοῦσε πειά. Κατάχλωμος ἀπ' τὴν ὀργή, εἶχε τὰ μάτια καρφωμένα στὸν ἱππότη καὶ τοῦ φανόταν ὅτι κάπου εἶχε ξαναδεῖ ἐκεῖνο τὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο. Ἕνα μῖσος βαθὺ ἄρχισε νὰ φλογίζῃ τὴν καρδιά του, ἕνα μῖσος ποὺ μεγάλωνε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Ἐτῆρε λοιπὸν κι' αὐτὸς στάσι ἀμύνης κι' ἔσφιξε τὰ δόντια τος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ποὺ ἀποφασίζετε ἐπὶ τέλους νὰ μονομαχήσουμε, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Ρωβέρτος. Σᾶς βεβαιώνω, πὼς εἶνε μεγάλη τιμὴ αὐτὴ ποὺ μοῦ κάνετε....

Συγχρόνως ἀπὸ τὰ γύρω παράθυρα πρόβαλαν διάφορα περίεργα κεφάλια καὶ μερικοὶ ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸ διοικητὴ τοῦ πύργου, Φερουλλιάκ, ὁ ὁποῖος κατέβηκε βιαστικὰ στὸν κῆπο μόλις ἔμαθε τὶ συμβαίνει.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! οὐρλιαξε ὁ Φερουλλιάκ, προχωρῶντας πρὸς τοὺς ἀντιπάλους. Ἀκοῦς ἐκεῖ ἀναίδεια! Μονομαχία κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ δοικός! Πρώτη φορὰ συμβαίνει ἐδῶ τέτοιο πρᾶμμα! Φαίνεται πὼς ὁ κὺρ Ρωβέρτος ἀποφάσισε νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ πάντα...

Συγχρόνως ὁ Ρολάνδος Φερουλλιὰκ διάταξε νὰ εἰδοποιήσουν τὸν κ. Μοντμορανσὺ καί, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, πλησίασε τοὺς δύο νέους. Ἀντὶ ὅμως νὰ προσπαθήσῃ νὰ τοὺς συμβιβάσῃ, σταύρωσε τὰ χέρια του καὶ περιωρίστηκε νὰ τοὺς κιντάζῃ, σὰν ἕνας ἁπλὸς θεατής, περίεργος νὰ ἰδῇ ἂν ὁ νέος θὰ ἀναδεικνύόταν ἀντάξιος τοῦ πατέρα του, τοῦ κόμητος Καυδάλ.

Ἡ μονομαχία εἶχε ἀρχίσει....

Οἱ ἀντίπαλοι ἦσαν κ' οἱ δυό τους ἱκανοὶ ξιφομάχοι καὶ ἀτέκρουαν ὁ ἕνας τὰ χτυπήματα τοῦ ἄλλου μὲ ἐξαίρετικὴ δεξιότητα. Μολαταῦτα ὁ Ρωβέρτος προσπαθοῦσε νὰ ἐξερεθίσῃ τὸν ἀντίπαλό του μὲ διάφορες σκωπτικὲς ἀναφορὲς. Ἐκεῖνος ὅμως στεκόταν ἀτάραχος καὶ ὑπεροπτικός, ἀποφεύγοντας ἐπιδέξια τοὺς σπασμούς του.

Ὁ Ἐρρῖκος Μοντμορανσὺ βρισκόταν τὴν ὥρα αὐτὴ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου. Ἕνας ὑπηρέτης ἔτρεξε, τὸν βρῆκε καὶ τὸν ἐπληροφόρησε περὶ τῆς μονομαχίας. Ὁ δοὺξ ἔσπευσε ἀμέσως ἐπὶ τόπου.

— Μὰ τὸ Θεό, φώναξε, μόλις πλησίασε ἐκεῖ, αὐτὸ εἶνε ἀδιαντροπιά! Ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ χτυπιέστε μέσα στὸν κῆπο μου; Ἐμπρός, κύριοι, κάτω τὰ ὅπλα!....

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ἀμαδις προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπε:

— Συγχωρῆστε με, κύριε δοὺξ, ἂν τολμῶ νὰ ἀπευθυνθῶ σὲ σᾶς χωρὶς νὰ ρωτηθῶ. Ἔτυχε ὅμως νὰ παρευρίσκωμαι στὴν ἀρχὴ τῆς φιλονεικίας καί, ἂν μοῦ ἐπιτρέψετε, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τὴν αἰτία της...

— Λέγε! διάταξε ὁ δοὺξ.

— Σᾶς βεβαιώνω, ὅτι ὁ κύριος ὑπακόμης ἔδειξε ὑπομονὴ μάρτυρος. Ἀρνήθηκε ἀπολύτως νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸν ἱππότη, τὸν ὁποῖο θεωρεῖ, δίκαια ἢ ἄδικα, ἀναξιο ἀντιπαλό του....

Ἕνας ὑπηρέτης ἔτρεξε, τὸν βρῆκε καὶ τὸν ἐπληροφόρησε περὶ τῆς μονομαχίας.

Ὁ Ρωβέρτος ἔφριξε ἀπ' τὴ λύσσα του. Μὰ ὁ Ἀμαδις ἐξακολούθησε:

— Ὁ κύριος ὑπακόμης δὲν ἔσυρε τὸ ξίφος του, παρὰ μόνον ὅταν ὁ ἱππότης Ρωβέρτος τοῦ εἶπε ὅτι θὰ τὸν ἐμπατσίζῃ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἐκλαμπρότατε....

Ὁ Ἐρρῖκος Μοντμορανσὺ προχώρησε ἀμέσως πρὸς τὸν γραμματέα του.

— Εἶν' ἀλήθεια αὐτά; τὸν ρώτησε.

— Κι' ἂν εἶνε, τὶ μ' αὐτό; ἀποκρίθηκε μὲ θράσος ὁ Ρωβέρτος.

— Τί εἴπες; ἔκανε ὁ δοὺξ, μὴ μπορῶντας νὰ πιστέψῃ ὅ,τι εἶχε ἀκούσει.

— Ναί, αὐτὸ ποὺ εἶπα! Μήπως δὲν ἔχω τάχα τὸ δικαίωμα νὰ προκαλέσω ἐκεῖνον ποὺ μοῦ κλέβει τὴ μνηστή μου καὶ μοῦ καταστρέφει τὴ ζωή μου; Μήπως δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρέσω τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε φιλοξενούμενός μου!

— Εἶνε ἐχθρός μου!

— Ἐφόσον βρίσκεται στὸ σπίτι μου, εἶνε ἱερός. Τὸ καταλαβαίνεις; Ἀλλὰ ὑπάρχει γιὰ σένα τίποτε ἱερό;

— Ἐκλαμπρότατε, φυλαχτῆτε! Ἀπὸ πολὺν καιρὸ κατατίνω τὴν ντροπή, χωρὶς νὰ μιλῶ. Φυλαχτῆτε μήπως τὴ φτύσω στὸ πρόσωπο ἐκείνων ποὺ δὲν μὲ λογαριάζουν.... οὔρλιαξε ὁ Ρωβέρτος.

Ὁ δοὺξ γύρισε τότε πρὸς τὸ Ρολάνδο Φερουλλιὰκ καὶ μὲ πρόσωπο γαλήνιο τὸν ρώτησε:

— Δὲν νομίζετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ ἀπειλεῖ;

— Κάτι περισσότερο, ἐκλαμπρότατε, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος. Σᾶς βρίζει!

Ὁ Ρωβέρτος Κέρ, ἀκούγοντας τὰ λόγια τους, ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Ἄ, τὸ ἤξερα καλά... Ὅλοι ἐστράφησαν ἐναντίον μου...

— Ὅπως οἱ κυνηγοὶ ἐναντίον τοῦ λύκου, συμπλήρωσε ὁ Ρολάνδος.

— Ναί, καλὰ τὸ εἴπατε! φώναξε ὁ Ρωβέρτος. Εἶμαι λύκος, ἀλλὰ τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς.... Ὁ λύκος ὅταν περικυκλώνεται, δείχνει τὰ δόντια του... Ἔ, λοιπόν, θὰ σᾶς δείξω κι' ἐγὼ τώρα τὰ δικά μου.... Ἔχεις μεγάλη δύναμι, ἐκλαμπρότατε, ἔχεις μεγάλο ὄνομα... Εὐτυχῶς ὅμως, ἐκλαμπρότατε, δὲν εἶμαι κανένα παιγνίδι σας γιὰ νὰ μὲ κάνετε ὅπως θέλετε... Ἔτσι λοιπὸν ἐκπληρώνετε τὶς ὑποχρεώσεις σας, κύριε Μοντμορανσύ;

Ὁ Ἐρρῖκος γύρισε καὶ κύτταξε γύρω του. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου του εἶχαν ἀρχίσει νὰ συρρέουν ὅλοι ἀπὸ παντοῦ, ζητῶντας νὰ μάθουν, ζητῶντας ν' ἀκούσουν....

— Ὅλοι ἐδῶ! φώναξε δυνατά. Πλησιάστε ὅλοι ἐδῶ!....

Ἀμέσως ἔτρεξαν ὅλοι πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ σχημάτισαν γύρω του ἕναν μεγάλο κύκλο. Τότε ὁ δοὺξ ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ ἰσχυρή:

— Τὸν βλέπετε αὐτὸν τὸν ἄθλιο;
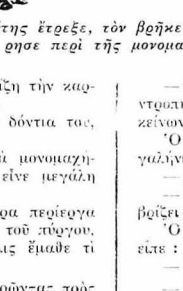
(Ἀκολουθεῖ)